

K znanstvu ljudskih vraž.

Prav je, da se prazne vraže iz mnogih krajev razglasujejo, da ljudstvo zvéda njih ceno in se s prijaznim podukom odvraca od krivih misel. Tudi pri nas je dosti taci praznih kvant; danes naznanjam le dvoje.

Kadar človeka po udih terga, kateri bolezní tukaj madron pravijo, velja za gotov pomoček, da se s kuhinsko cunjó, s katero se lonci prijemljejo, tisti del života močno dergne, kjer človeka terga.

Neka beračica je nedavnej ozdravila s tem moža, ki ga je hudo po križu tergalo in mu tudi nobena stvar ni pomagala, ki mu jo je konjederec in marsikak mazač te baže svetoval. — Greti taki ud, kjer človeka terga, in ga močno dergniti (ribati), gotovo ni napéno; vraža pa je, da mora za dergnjenje ravno dimnata cujna biti. Gotovo je suknjena ali flanelasta cujna ravno tako dobra in ker je bolj kosmata, je še boljša, kar bo pravi zdravitelj tudi svetoval, če bo previdil, da ni družega zdravila potreba. Pa saj bi se zdravitelju ne verjelo, kar se mazačem, sleparjem in sleparicam prav rado in dostikrat v svojo škodo verjame. Ravno taka je z zdravili za živino. — Le škoda, da toliko žalostnih prigodb še ne spametova ljudi.

Da kolera v vas ne pride, so v nekterih vaséh naše doline o zadnji koléri ženske okoli vasí orale, — ene so vlekile, druge drevó zadej deržale, in tako trikrat okoli vasí šle in — zaorale bolezni.

Tudi so kurili s takim ognjem, ki so ga vnetili, da so eno poleno ob drugo dergnili. Čez tak mali ogenj, ki so ga bili napravili zunej vasí, je vsaki, kateri je želel kolero obvarovan biti, trikrat skočil. Al kolera se ni dala zaorati in je prijemala tuditake, ki so čez ogenj skakali.

Koliko dežel in morja, izoranega polja in ledin je preskočila že kolera, preden se je pritepla v naše kraje; da jo bo pri nas oranje ženstva zabranilo, se ji gotovo na dolgi poti še sanjalo ni! Kar pa skakanje čez ogenj zadeva, ko se je vnel les od lesa, je nek res, da tisti, kateri skače, za kolero v postelji bolan ne leži.

Iz loške doline.

D—n.

Novičar iz mnogih krajev.

C. k. kupčijsko ministerstvo je dovolilo: da, naj se kar koli pošilja po vožni pošti, se smejo temu tudi pisma dokladati brez posebnega odrajtvila poštnine, ako pismo ne vaga več kakor 1 lot; če je pa pismo težje, se odrajtuje poštnina po tarifi. — C. k. ministerstvo notrajnih oprav je vsled nekega vprašanja za gornjo Austrijo sledeče darila za vstreljene divje zveri dovolilo: za medvedko 40 fl., za medveda 30 fl., za volkuljo in bistrovido (riso) 25 fl., za volka in bistrovida (risa) 20 fl.; za mladice vsih teh zveri spod letom 10 fl. — Važna novica zastran rusovsko-turške vojske gré ravno skozi vse časnike: 2. dan t. m. je avstrijska vlada z angleško in francosko zavezo sklenila, in po tem takem je stopila vojska, ki zdaj svet pretresa, v novo dōbo. Al ta zaveza ni tako razumeti, kakor da bi zdaj tudi avstrijska vlada hipoma začela vojsko zoper rusovsko. Posamne pogodbe te zveze niso še scer v vsem znane; toliko pa se za gotovo pripoveduje, da avstrijska vlada bo na podlagi znanih čvrtirih terjatev še enkrat skusila rusovsko vlado pogovoriti, da naj se udá; ako tega na poti mirnega porazumljenja ne bo dosegla v 3 mescih, ali — kakor se od druge strani pripoveduje — v 1 mescu, potem bo tudi avstrijska vlada se v vojski združila z angleško in francosko vlado. Če bi se utegnili to primeriti,

ste ji obljubile francoska in angleška armada, braniti jo vsakega napada in ji zagotovile, da ne bo nobene svojih sedanjih dežel v kaki vojski zgubila. To je nek zapopadek te nove zveze za vzajemno brambo in upor, katero so podpisali ministri avstrijske, angleške in francoske vlade 2. dan t. m. na Dunaji; ki pa bo še veljavo zadobila (in potem tudi v pravem zapopadku razglašena), kadar jo bota poterdila cesarja Franc-Jožef in Napoleon in pa kraljica Viktorija. Še tisti dan je poslal rusovski poročnik, ki je na Dunaji, kurirja v Petrograd, ki ima caru Nikolaju razložiti to važno prigodbo. Vès svet zdaj radovedno pričakuje, kaj bo rusovska vlada storila. Po dopisih iz Berolina je ta novica prusko vlado zlo osupnila. — Ob enem skor, ko se je novica od te zveze zvedila, se je bralo v časnikih, da francoska in angleška vlada tudi s sardinsko enujete zavezo za brambo in upor. Le dve poti ste zdej mogoče: ali bo kmali popolnoma mir, ali pa bojo grozne vojske. — Poslednje dni se pred Sevastopoljem ni nič važnega zgodilo; Rusi so sicer nekterikrat napadli zedinjeno armado, pa male bitke so bile brez vsega vsepa. Strel na Sevastopolj terpi neprenehoma, pa ne zdaja veliko. — Za Odeso so se začeli spet bati; sklenjeno je namreč, da razun neobhodno potrebnih bojo vse druge vojne barke Francozov in Angležev zapustile Sevastopolj čez zimo in se namerjajo v pristaniše (luko) Odeško podati; ako jim ondašnji mestni poglavar tega ne bo z lepo dovolil, si hočejo s silo zavetje privojskovati. — Da bi Omer-paša resnično mislil čez Prut v Besarabijo udariti, je zmiraj manj verjetno; njegova armada ni dosti močna si kaj tacega upati. Tudi ta je prazna, da bojo Francozi šli proti Donavi. Oboje je le strašilo, da bi rusovska armada ostala v Besarabii in da bi je preveč od tod ne potegnili v Krim. — Za 12. dan t. m. je poklican državni zbor angleški v London, 26. t. m. pa francoski v Pariz. Ker je žita cena po Francoskem spet se podražila, je cesar prepovedal, da do 31. julia prihodnega leta ne smé nič žitna iz dežele iti. — Iz Frajburga se piše: komaj se je „interim“ izverševati začel, se je že spet nov razpor med vlado in nadškofom vnel; nadškof terja, da se fajmoštrum, od njega izvoljenim, vsi dohodki njih fará prepustijo; vlada pa tega ne dovoli in hoče, da naj se tem fajmoštrum le kot oskerbnikom fará, vsaki dan 1 fl. 30 kr. plačuje. Tako je nova razpertija.

Pozimi.

Minulo leto je ljubó,
Ne greje solnce gorkó.
In naše lepe rožice
Pobrala huda zima je.
Pobrala huda zima je
Veselja nam zunajne vse,
In sneg zapadel je zemljo,
Zaperti smo u hišico.

Zaperti smo u hišico
Kot tičica u kletico,
In vendar smo veseli še,
Pojemo sladke pesmice.
Pojemo sladke pesmice,
Si pravimo povestice,
In zemlja ti počivaj zdaj,
Spomlad nam priti kmalo daj.

Spomlad nam priti kmalo daj,
Veselih rožic zlati raj!
In tudi žita polni klas,
Bogato letno — boljši čas! A. Praprotnik.

Zastavica.

Župan s sestro, mežnar z ženo so četiri, — vsi četiri so enega zeca (zajca) jéli; vendar je od čvrtirih čvrt zeca ena ostala. Kako je to moglo biti? J. K.

Milodari.

Za pogorelce Podhoščane:

J. Č. 2 fl., — T. H. 1 fl.

Za pogorelce na Bločicah:

T. H. 1 fl.